

г. Николаевъ нѣма да знае, кога трѣбва да сподирѣ първата цигулка. Флейтата и тя върви по моитѣ удари. На, единиятъ прѣстъ на флейтата играе на трелъ; тропъ удрямъ и азъ. Ще ми се да дигна очи къмъ него, но не смѣя. Боя се да не загубя нотитѣ. А наизустъ не бива да се свири на едно такова избрано общество. Не е прието.

Първиятъ нумеръ свърши. Последваха буйни ржкоплѣскания. Чуха се и викове: bravo! Диригентътъ се поклони. Щѣше ми се да се поклоня и азъ. Нали и моята заслуга не е малка? Очитѣ ми се налѣха отъ умиление. Нотитѣ се слѣха предъ очитѣ ми, но азъ не гледахъ на тѣхъ. Ала щомъ почука пръчицата на диригента, азъ ококорихъ очи, и нотитѣ изпъкнаха като живи на нотния листъ. Пакъ сжщиятъ унесъ, пакъ сжщиятъ възторгъ. Когато изкарахме и третѣ нумера, диригентътъ си избърса врата съ кърпа, влѣзе между насъ и заприказва съ нѣколцина, мене ме помилва по главата. А публиката продължаваше да ржкоплѣска и да вика: бисъ!

Следъ официалната частъ настѣпи веселата. Сега ние влѣзохме въ учителската стая и тамъ намѣстихме пютитритѣ си. Прозѣрцитѣ бѣха отворени, за да се чува добре на двора. На него ученицитѣ ще играятъ хоро, ще играятъ и гражданитѣ, ако искатъ. А ние ще свиримъ, докато имъ обрѣгне играта. Дворътъ забръмча като разтревоженъ кошеръ. Ученици тичаха и викаха на воля, сега нестѣснявани отъ никого, граждани говорѣха високо, а учителитѣ ту възпираха палавницитѣ си отъ крайности, ту обясняваха на родителитѣ нѣкои работи изъ живота на училището. По едно време ми се счу, че нѣкой говори и то доста високо тъкмо предъ прозореца за нашия оркестъръ. Отъ доловенитѣ думи разбрахъ, че го хвали. Следователно, хвали и мене.